

lukketid og må heller ikke i denne tid udøve sin virksomhed andre steder.

Overtrædelse af stk. 1 straffes med bøde.

Endelig blev ikrafttrædelsestidspunktet udskudt fra 1. maj 1966 til 15. juni 1966.

Som begrundelse for lovforslagets bestemmelser anførte *justitsministeren* ved fremsættelsen:

„Forslaget bygger på det hovedsynspunkt, at det bør stå folk frit for, om de vil lade sig tatovere, og at det derfor bør være lovligt at tatovere en anden person, når denne selv ønsker det. Forslaget går alene ud på at indføre to begrænsninger: Det forbydes at tatovere børn og de helt unge under 18 år, og det pålægges de personer, der driver erhvervsmæssig tatoveringsvirksomhed, at respektere almindelige regler om lukketid.

Den opfattelse, at der er et behov for visse forbudsregler vedrørende tatovering, er ikke ny. Spørgsmålet om gennemførelse af sådanne regler overvejedes således i 1950'erne. Baggrunden var oplysninger om, at et ikke ubetydeligt antal prostituerede kvinder var tatoverede, og at disse tatoveringer vanskeliggjorde de prostitueredes resocialisering. Når spørgsmålet på ny blev rejst i slutningen af 1965, skyldtes det navnlig undersøgelser, der blev foretaget af lægerne Pers og von Herbst og offentliggjort i Ugeskrift for Læger. I bemærkningerne til lovforslaget er der redegjort nærmere for disse undersøgelser. Her skal jeg indskrænke mig til at erindre om, at undersøgelserne navnlig vakte opmærksomhed på grund af oplysningerne om tatoveringernes forholdsvis store udbredelse, om, at tatoveringerne i betydeligt omfang foretages på ganske unge mennesker og på berusede personer, og om, at de tatoverede meget ofte senere fortryder tatoveringerne og jævnligt føler, at de medfører handicap af forskellig art.

Som jeg oplyste i det høje ting den 20. oktober 1965 i besvarelsen af et spørgsmål fra fru Camma Larsen-Ledet, medførte den pågældende artikel i Ugeskrift for Læger, at jeg fandt det påkrævet, at spørgsmålet om gennemførelse af begrænsede regler vedrørende tatovering blev taget op til nærmere undersøgelse og overvejelse.

Justitsministeriet anmodede børne- og ungdomsforsorgen, fængselsvæsenets institutioner og Dansk Forsorgsselskab om at udtale sig om, hvorvidt man i praksis har erfaringer for, at tatoveringer volder vanskeligheder i resocialiseringsarbejdet, og erfaringer for, at de pågældende — på grund af disse vanskeligheder eller af andre grunde — fortryder, at de har ladet sig tatovere. Endvidere blev retslægerådet anmodet om en udtalelse vedrørende risiko for infektioner i forbindelse med tatoveringer. I lovforslagets bemærkninger er der redegjort for de nævnte myndigheders og institutioners besvarelser af ministeriets spørgsmål.